

Bir gün facebookdan bir məktub aldım. Yazılmışdı: "... sizin şeirlərinizi oxudum, çox maraqlı yazırsınız, amma, qafiyələriniz düz gəlmir..."

Əlbəttə ki, qafiyələrimin düzgün olmadığını özüm də bildirdim, lakin, bunu mənə deyəcək cəsarətdəki bir IX sinif şagirdini tanımaq da mənə maraqlı idi. Və az keçmədən tanıdım! Məhəmməd Turan. O, Şəmkirde yaşayır. Yazmağı isə... O, heç vaxt yazmağa cəhd eləmir, qafiye və ya uyğun sözlər axtarmır, kiminsə şeirinin misralarını dəyişib fikrini ifadə etməyə çalışmır. İnqilab İsaq demiş, onun "ağına gəlməyən könlünə xoş gəlir". Bu gəlişlər isə hərəsi bir yanğı, hərəsi bir misradır. "Ömrü yeyən" "ah"larla böyüyür, böyü-

■ Şəfa Vəliyeva

Xatirələr narahatdı...

esse

Məhəmməd Turanın şeirləri barədə...

23 iyul 2016

WWW.KASPI.AZ

Məhəmməd Turan (Hacıyev)

2000-ci ildə Şəmkir rayonunda anadan olmuşdur. 2006-cı ildə Şəmkir Rayon Əhməd Cavad adına tam orta məktəbin birinci sinfinə getmişdir. Uşaqlığından poeziyaya, ədəbiyyata marağı olan gəncin şeirləri və publisist yazıları bu günə qədər, Ədəbiyyat qəzeti, 525-ci qəzet, Kaspi qəzeti, Ədalət qəzeti kimi bir sıra mətbuat orqanlarında çap olunmuşdur. Hal-hazırda AYB-nin nəzdində yaradılan 3-cü Gənclər Ədiblər Məktəbinin üzvüdür. Əhməd Cavad adına tam orta məktəbin 11-ci sinfində təhsil alır.

Şeir
Sevgilim
şeirlər

Məhəmməd
TURAN

yür, şeir olur bu yanğı.

Məhəmməd gözəl şeirlər yazır, yalnız "Məhəmməd Turan" imzasına layiq olan deyimlərlə ürəklərin qapısını açır. O deyir:

Xatirələr narahatdı...

Biz öyrəşmişik ki, özümüz narahat olaq, "narahatam" - deyərək özümüzü naza qoyaq. Bəs xatirələr? Bax, Məhəmmədin bu yeni tapıntısı məni uzun-uzun düşündürdü. Axı, bizim üçün sevgimiz, sevgilimiz nə qədər nazlıdırsa, xatirələrimiz onlardan daha betərdir. Xatirələr öz ədalətilə beynimizdə, aid olduqları zaman kəsiyindən sonrakı ömrümüzdə elə narahatlıqlar yaradır, canımızı elə üzür ki, onun cəvənlənməsinə seyr etməkdən başqa çarəmiz qalmır.

*Bir yol qırılınsa güzgülər,
Bircə yol görüm özümü.*

Bunu da Məhəmməd deyib. İnanıram ki, bunu deyərək onun önündə kiçik güzgü parçası olub. Uşaqlıq əlimizin qanamasından qorxmayaaraq qonşuların aynalarına günəş şüası saldıığımız kiçik güzgülər kimi. Biz özümüzü o güzgülərə baxaraq tanıdıq böyüdükcə. Üzümüzün bir tərəfini zorla görə bildiyimiz o kiçik güzgü qırıntısında özümüzü axtarırdıq. Gah hirsli, gah gülerüz, gah qəmli mimikalarla o güzgüdə görünən üzümüzün bir parçası-

na saatlarla vaxt ayıra bilirdik. Və orda gördüyümüz tam fərqli obraz idi. İndiki, həyatın tüm rənglərinin pərdəarxasını bilən biz yox, o rəngləri doya-doya sevən biriydik.

Məhəmmədin yazdıqlarında dünyanın, bu günün şeirlərinin tül rübəndin arxasındakı ay haləsi kimi bərq vuran gözəlliyinin də izi var. Məsələn; Ramiz Rövşən demişdi ki, "mən elə bildirdim sənəzsiz ölərəm, mən sənəzsiz ölmədim, məni bağışla". Məhəmməd isə, bu yalanı bəribaşdan demək istəmir:

*Yoxluğun yoxluğu... başqa adı yox,
Desəm ki, "ölürəm", yalanım olar.
Ancaq ki,
Yüz ölüm üstümü kəssə,
Həsretin yanında balaca qalar.*

Məhəmmədin ən sevdiyim misraları isə bunlardır: "Bir eşq duasına dön, Astaca oxun mənə", "Başdan-başa eşqdi ömrü, şairə sevmək olmazmış". Bəzən bu misraları eşitdiyim, bildiyim bütün mahnıların sözlərinə qatıb oxuyuram. Qəribədir ki, əhvalıma uyğun olaraq qəmli, yaxud şən mahnıların hamısına da bu sözlər uyğun gəlir.

İndi Məhəmməd ilk kitabını nəşriyyata aparmaq istəyir. Sevinir... Elə mən də sevinirəm. Axı, ilk kitabın nə olduğunu bilərəm. İstəyirəm ki, üzə payıza oturub onun kitabını vərəqləyərək vərəqləyərək elə onun öz şeirlərini mahnı kimi oxuyum. Qəribə arzudu, hə, Məhəmməd Turan?!

SƏRBƏST
23